

Arrest

nr. 334 105 van 9 oktober 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SCHUEREWEGEN
Britselei 47-49/5
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 17 april 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 maart 2024 *“tot afsluiting aanvraag 9ter wegens gebrek aan actueel belang”*.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 19 september 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 29 september 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 mei 2022 stelt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris vast dat de tijdelijke bescherming op grond van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna: uitvoeringsbesluit 2022/382) van toepassing is op verzoekster, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn.

1.2. Op 21 maart 2024 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“(…)

Naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, bij onze diensten ingediend per aangetekend schrijven van 21.03.2024 heb ik de eer u te informeren dat het verzoek wordt afgesloten wegens gebrek aan actueel belang.

Reden(en) :

Betrokkene werd reeds in het bezit gesteld van een BIVR (A-kaart) op datum van 01.03.2024 in het kader van de Tijdelijke Bescherming.

De medische zorgen zijn beschikbaar en toegankelijk in het actuele land van verblijf, met name België. Bijgevolg kunnen wij besluiten dat zij geen belang meer heeft bij de aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter.

Betrokkene kan een nieuwe aanvraag 9ter indienen in het geval er een einde zou komen aan de Tijdelijke Bescherming op basis waarvan zij momenteel ingeschreven is in het vreemdelingenregister.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang. Zij wijst erop dat verzoekster op 1 maart 2024 in het kader van tijdelijke bescherming in het bezit werd gesteld van een BIVR (A-kaart) die geldig is tot 4 maart 2025 en meent dat verzoekster geen belang heeft bij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet *"gezien de medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het actuele land van verblijf, met name België"*.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van deze wet enkel voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.*, Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekster bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang moet persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig zijn (RvS 25 maart 2013, nr. 222.969). Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Gezien in de bestreden beslissing gesteld wordt dat verzoekster geen belang heeft bij haar aanvraag en verzoekster dit standpunt in haar tweede middel betwist, hangt de ontvankelijkheid van het beroep samen met de grond van de zaak.

De exceptie van onontvankelijkheid wordt verworpen

3. Onderzoek van de middelen

3.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Dat de bestreden ongegrondheidsbeslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 9ter Vw., van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting nu verweerder geenszins een grondig voorafgaandelijk onderzoek heeft verricht en heeft nagelaten op een afdoende manier te motiveren waarom met de volledig inhoud/advies/vaststelling van/in de medische attesten geen rekening dient te worden gehouden.

Er wordt louter verwezen naar het tijdelijk verblijfsstatuut van verzoekster om te besluiten dat zij thans geen actueel belang zou hebben. Niets is echter minder waar, nu verzoekster slechts een tijdelijk verblijf heeft in België.

In artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden gelezen dat vreemdelingen die tot een tijdelijk verblijf zijn gemachtigd geen aanvraag meer kunnen indienen op grond van voormelde bepaling. De bestreden beslissing maakt ook geen toepassing van het bepaalde in artikel 9 ter, §2 van de Vreemdelingenwet. Het is dus strijdig met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet om desondanks verzoeksters' aanvraag zonder actueel belang te verklaren.

Een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan uitlopen op een verblijfsmachtiging van onbepaalde duur, daar waar een verblijfsmachtiging die werd uitgereikt op grond van de oorlog in Oekraïne enkel aanleiding geeft tot een "tijdelijke bescherming" en dus een tijdelijk verblijfsstatuut.

Het uitvoeringsbesluit van 4 maart 2022 bepaalt:

"(...)"

Artikel 4 van de richtlijn 2001/55/EG bepaalt:

"(...)"

Initieel gold het statuut slechts voor één jaar, tot 4 maart 2023. Vervolgens kon het verlengd worden met twee keer 6 maanden. De Raad van de EU bevestigde deze automatische verlenging, tot 4 maart 2024. Verzoeksters, die blijkens het wachtregister in het bezit zijn van een A-kaart die geldig is tot 4 maart 2024, kunnen dan ook worden gevolgd waar ze op grond van de bovenvermelde bepalingen concluderen dat er onduidelijkheid en onzekerheid heerst over wat er te gebeuren staat wanneer er een einde komt aan de maximale verlengingstermijn.

Het voorwerp van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet verschillend is van en ruimer is dan het tijdelijk verblijfsstatuut dat ze thans geniet.

Het middel is gegrond."

3.2. Beoordeling

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de aanvraag van verzoekster om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 21 maart 2024 wordt afgesloten wegens gebrek aan actueel belang, daar verzoekster reeds op datum van 1 maart 2024 in het bezit werd gesteld van een BIVR (A-kaart) in het kader van tijdelijke bescherming, de medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het actuele land van verblijf, met name België, en verzoekster een nieuwe aanvraag 9ter kan indienen in het geval er een einde zou komen aan de tijdelijke bescherming op basis waarvan zij momenteel ingeschreven is in het Vreemdelingenregister.

In casu wordt niet betwist dat verzoekster een A-kaart heeft verkregen op basis van het uitvoeringsbesluit 2022/382. Het betreft een tijdelijke bescherming voor ontheemden uit Oekraïne.

Verzoekster stelt, onder verwijzing naar het uitvoeringsbesluit 2022/382 en naar artikel 4 van richtlijn 2001/55/EG van de Raad van 20 juli 2001 betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen (hierna: richtlijn 2001/55/EG), dat dit statuut initieel slechts voor één jaar gold, tot 4 maart 2023, dat het vervolgens verlengd kon worden met twee keer zes maanden, dat de Raad van de EU deze automatische verlenging, tot 4 maart 2024, bevestigde, dat zij, die blijkens het wachtregister in het bezit is van een A-kaart die geldig is tot 4 maart 2024, dan ook kan worden gevolgd waar ze op grond van de bovenvermelde bepalingen concludeert dat er onduidelijkheid en onzekerheid heerst over wat er te gebeuren staat wanneer er een einde komt aan de maximale verlengingstermijn.

De Raad merkt op dat uit het uitvoeringsbesluit (EU) 2024/1836 van de Raad van 25 juni 2024 tot verlenging van de tijdelijke bescherming zoals ingevoerd bij Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 blijkt dat de tijdelijke bescherming voor ontheemden uit Oekraïne als bedoeld in artikel 2 van het uitvoeringsbesluit 2022/382 ondertussen opnieuw met een jaar werd verlengd tot en met 4 maart 2026.

Verzoekster kan worden gevolgd waar zij stelt dat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kan worden gelezen dat vreemdelingen die tot een tijdelijk verblijf zijn gemachtigd geen aanvraag meer kunnen indienen op grond van voormelde bepaling. Ook merkt zij terecht op dat een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan uitlopen op een verblijfsmachtiging van onbepaalde duur, terwijl een verblijfsmachtiging die werd uitgereikt op grond van de oorlog in Oekraïne enkel aanleiding geeft tot een 'tijdelijke bescherming' en dus een tijdelijk verblijfsstatuut. Uit richtlijn 2001/55/EG en uit uitvoeringsbesluit 2022/382 blijkt immers dat de tijdelijke bescherming die verzoekster geniet tijdelijk blijft (overweging 13 van richtlijn 2001/55/EG). Artikel 13, § 1, van de Vreemdelingenwet – dat onder meer betrekking heeft op machtigingen tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – luidt daarentegen als volgt:

"§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

*De machtiging tot verblijf die verstrekt wordt voor beperkte duur op grond van artikel 9ter, wordt van onbeperkte duur bij het verstrijken van een periode van vijf jaar nadat de aanvraag tot machtiging werd aangevraagd.
(...)”*

Bijgevolg kan de toekenning van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet uitlopen op een verblijfsmachtiging voor onbepaalde duur.

Verzoekster ontleent aan het voorgaande een belang om haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet behandeld te zien, ook al is zij reeds gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in het Rijk op een andere, minder gunstige grond (cf. RvS 13 september 2021, nr. 14.572 (c)). Wanneer de Raad haar thans het belang zou ontzeggen, verliest verzoekster bovendien met zekerheid het voordeel dat voortvloeit uit artikel 13, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet door het verloop van vijf jaren sinds het indienen van de thans relevante aanvraag om machtiging tot verblijf van 21 maart 2024. Zelfs als zij een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zou indienen en haar op grond daarvan een machtiging tot tijdelijk verblijf toegekend zou worden, dit daargelaten de vaststelling dat artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet de gemachtigde verplicht de aanvraag onontvankelijk te verklaren wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag, zou deze machtiging slechts worden omgezet in een onbeperkt verblijf na het verloop van een periode van vijf jaar sinds het indienen van de nieuwe aanvraag. Een automatische machtiging tot onbeperkt verblijf vanaf 21 maart 2029 zou in deze omstandigheden derhalve hoe dan ook niet mogelijk zijn.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat een verzoekende partij niet zonder het vereiste belang is omdat een eventuele vernietiging voor haar alleen de mogelijkheid, en niet de zekerheid, van een gunstigere beslissing opent (cf. RvS 21 februari 2017, nr. 237.405).

Concluderend kan gesteld worden dat verwerende partij niet op correcte wijze, onder verwijzing naar de tijdelijke bescherming die verzoekster thans geniet, heeft vastgesteld dat verzoekster geen belang meer heeft bij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het algemeen en theoretisch betoog van verwerende partij in haar nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan voornoemde vaststellingen.

Het tweede middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een verder onderzoek van het eerste middel of van de overige onderdelen van het tweede middel dringt zich niet langer op.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 maart 2024 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend vijftientig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN